

Obsah víkend

magazín Hospodářských novin 9 / 2. března 2007

Petr Záhrobský

Jak vychovat mistryni světa

Takoví normální chartisté

Osudy lidí, kteří se nikdy
nestali legendami disentu

TV program 2. – 11. 3.

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

Návrh lampičky Wireless vynesl Ondřeji Václavíkovi Národní cenu za studentský design.

Ondřej Václavík

student designu

Tajně tvořil s kamarádem novou tvář škodovického automobilového modelu. Loni na podzim se stal nejnadanějším studentem designu u nás – navrhl bezdrátovou lampičku, která mu vynesla Národní cenu za studentský design.

Lampička Wireless, čili Bezdrátová, vznikla v irském Dublinu. V rámci stáže na tamější vysoké umělecké škole si ji Ondřej vybral právě proto, že nic podobného do té doby nedělal.

»Pracoval jsem v neznámém prostředí s novými lidmi, kteří mě hodně ovlivnili,« říká autor návrhu. »Snažil jsem se vytvořit alternativu ke klasickým lampám, která by využívala netradiční technologie a materiály. Vyhnul jsem se kloubům a kabelům. I když dráty chybí, lampička svítí. Elektrický proud totiž prochází jejím elegantním krkem a kluznými pásky z pružinové oceli a plastu, které zároveň umožňují i naklánění lampy.«

Ondřej Václavík (24) z Dobrušky u Ostravy letos končí po šesti letech studia na zlínské katedře designu pražské Vysoké školy umělecko-průmyslové. Po celou dobu se tam učil vymýšlet nové tváře spotřebního zboží. Věnoval se nejenom interiérovým doplňkům a nábytku, ale například i změně vizáže osobního automobilu.

»Před třemi lety jsme se s o rok starším spolužákem Petrem Novákem rozhodli, že uděláme facelift Škody Superbu, tedy změnu jeho výrazu,« vzpomíná Ondřej. »Napsali jsme do automobilky, která překvapivě souhlasila a slíbila i superb. Škola pak náš nápad vyhlásila za semestrální práci.«

Za ateliér jim posloužilo skladiště kdesi ve východních Čechách, stranou frekventovaných cest a zvědavých očí. Jedním z požadavků automobilové firmy totiž bylo, že práce bude utaje-

ná. Aby mohli tvořit, museli opravit otlučené zdi, betonovou podlahu a postavit světelný rám. Na autě, které pojmenovali ENVE (podle prvních písmen svých příjmení), začali tím, že odstranili plastové díly, přední a zadní nárazník. Došlo i na světla, protože ta jsou pro vzhled každého automobilu určující. Ostatní změněné části vozu modelovali do trojrozměrné podoby v hlíně. Vzniklo moderní auto s aerodynamickou maskou, pro které vymysleli dokonce nové futuristické logo. Jeho stylizace byla podřízena světelné funkci: mělo zářit do dálky. Nakonec bylo »envečko« převezeno do Mladé Boleslavi a tam místními designéry a pedagogy z Vysoké školy umělecko-průmyslové hodnoceno. Veřejnost ho krátce viděla v Národním technickém muzeu v Praze.

»V té době vzniklo i naše studio Design-Brothers,« vzpomíná Václavík. »Založili jsme ho proto, abychom získali zkušenosti ještě dřív, než dostudujeme. Když skončí škola a člověk se má najednou živit designem, nemá šanci bez kreditu v branži. Proto jsme už při studiích dělali na zakázkách pro různé firmy a instituce. Jednou z nich byl například interiér pro Městskou knihovnu v Ostravě.«

Kromě Národní ceny za studentský design zabodoval Ondřej Václavík i v prestižní mezinárodní soutěži Marksman Design Award, když získal druhé místo za »Timeless Watch« (nadčasové hodinky).

»Měl jsem navrhnout drobnější předmět,« vzpomíná. »Vymyslel jsem hodinky, což nebylo až zas tak originální, ale netradiční bylo zavírání jejich náramku pomocí USB konektoru s minidiskem pro přenos dat. Vtip byl v tom, že když jsem náramek rozepnul, hodinky se mohly napojit do počítače, kam jsem buď přehrál data, nebo naopak z něho získal informace. Tohle pojetí odpovídalo hlavní filozofii soutěže.«

Když Ondřej Václavík hovoří o osobnostech, které jej v uplynulých šesti letech nejvíce ovlivnily, zdůrazňuje profesora Jiřího Pelcla a jeho amerického kolegu Steva Diskinse. Poznal je při ročním pobytu na pražské katedře architektury Vysoké školy umělecko-průmyslové v Ateliéru Design interiéru a nábytku. »I když je každý z nich jiný, oba umějí motivovat a rozvíjet kreativitu. Naučili mě pevně si stát za názorem a dokázat ho také obhájit, což při konzultacích v tomto ateliéru nebylo vždy jednoduché. Oba mě nasměrovali na několik let dopředu.«

Ondřej se připravuje na diplomovou práci, pro kterou si zvolil turistický stan. Téma je mu prý velmi blízké. »Chci ho vrátit do přírody, aniž by v ní trčel nebo ji rušil,« prozrazuje. »Jeho konstrukční pojetí bude mimo jiné vycházet z uspořádání větví stromů. I v našem oboru platí, že se člověk nesmí bát, jinak by totiž nikdy nic pořádného neudělal. Víc neřeknu. Mám to ale už všechno v hlavě.«